

aquí a una certa divisió de tipus social?, és això una altre constatació de que a dins a les discoteques se segueix mantenint l'ordre social, com habíem vist el l'apartat dels barris?.

Després de tot el que hem vist hauríem de poder extreure algunes conclusions. La primera seria confirmar la hipòtesi que ens impulsava a fer aquest estudi, confirmar que la importància de les discoteques és notable. La prova n'és els resultats obtinguts.

Seguidament dir que la freqüència amb la que es va a la discoteca, l'edat dels assistents, els estudis o el treball, la procedència dividida en zones de Granollers, són tot qualificatius del fenomen, són dades que ajuden a configurar la qüestió.

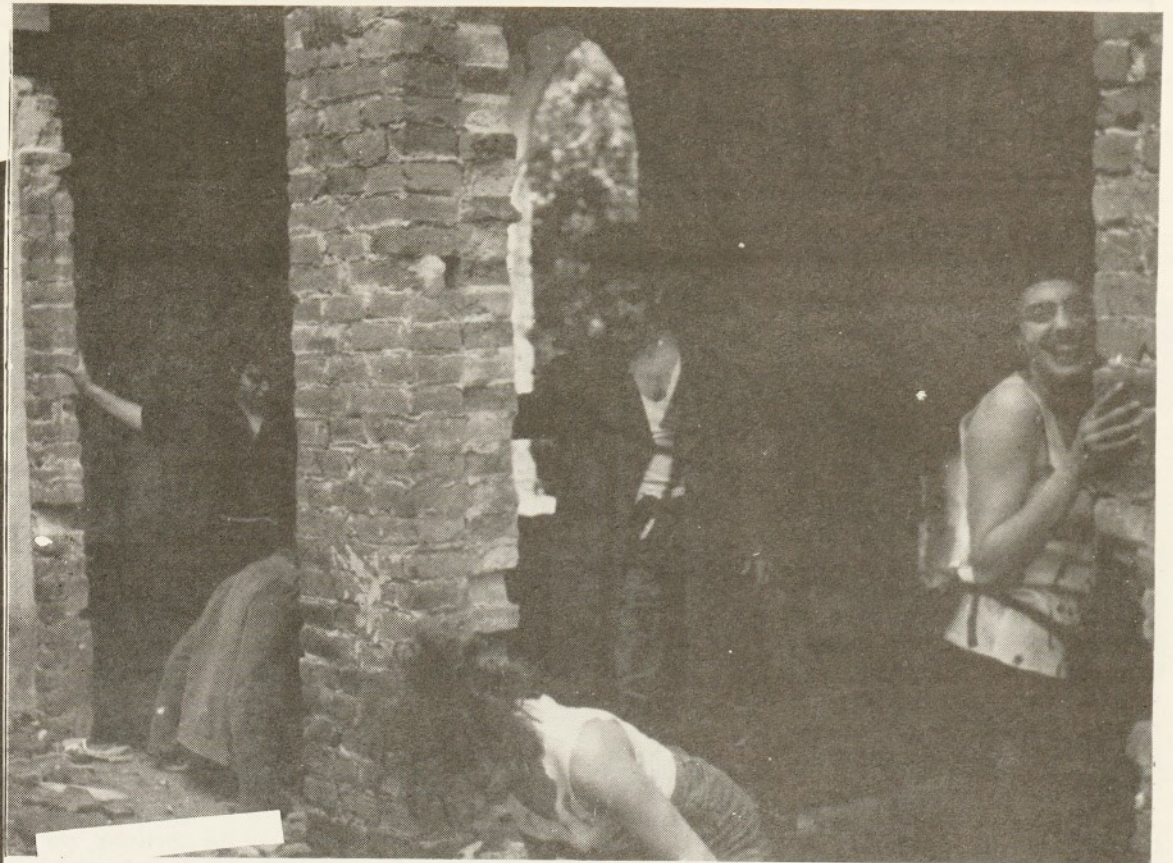
En realitat hauríem de concloure dient, per darrera vegada, que si bé els resultats ens semblen satisfactoris tot es basa sobre un estudi fet amb poc rigor, i que de fet no pretent ser-ho. Però pot donar pas a que es fagin d'altres intents amb pretensions més científiques. I sempre seran més amplies les deduccions i conclusions.

També cal dir que hagués pogut ésser molt interessant fer una pregunta als enquestats amb relació amb el motiu que els impulsava a anar a la discoteca. Però ens va semblar que si no restringíem les respostes i les ordenàvem amb tres o quatre tipus la feina era amplíssima. Però en canvi, si ho feiem així era simplement encaminar les respostes cap a unes oracions fetes anteriorment per nosaltres, que per tant no contenen un grau prou elevat d'autenticitat.

Parlar de motius, d'impulsos, era matèria massa complexa, plena de càrrega psicològica i sobretot social. Vam deixar doncs, fora dels nostres plans una qüestió que hagués estat d'allò més interessant.

Aquest és un dels punts, per exemple, que poden servir de base per propers estudis. És una qüestió poc treballada, quasi bé no hi ha bibliografia ni altres treballs que introdueixin a aquest món de les discoteques.

El que hem fet nosaltres només és un primer pas d'aproximació al fenomen, les portes estan obertes a tothom qui vulgui dir-ne alguna cosa més.

ALLES PLASTIK o el Teatre de l'Imperdible

Hei, Hei, digedi, rigedi, xubidú, iea!

Colega posa't el casco i les xapes que ve moguda forta. Sí, sí. No fotis cara d'idiota que és "veri".

L'escolania del Centre de Teatre de Granollers, alias "La Malquerida" passa de gregorians i t'envia una escupinada ben forta per tutta la family.

Però, quin futur? Ah! NO ANSWER; NO FUTURE!!

Queda futur a Berlín?

Hi ha futur a Granollers????

I tant!! Les alegres "noches Camp" de tons detergents, els lassers show, les exposicions de nines en angle recte, quatre xinos que viuen del cuento de "la cultura dels patriotes catalans", la monumentalitat històrica de la Porxada (niu de coloms trencats) els bimbollos biodegradats, el Congost maquillat d'aigua negra i oxidada, els barris-ghettos, els polígons industrials i vertederos de ferums encisadors, quantitat d'espais morts coberts de runes o de cases abandonades que els amos no volen llogar, una sala X refrigerada, unes oficines de desempleo que no donen abast, els botiguers a lo J.R. amb barretina, una pubilla de la sardana que no sé on para, un gran cementiri per caure-hi mort, i algú boig que busca marxa a la una del vespre i s'ha de consolar enfotent-se de la seva imatge en un aparador de preus repujats o que discuteix amb un GU sobre la legalització d'una pixarada post-trompa a mitjanit.

Sí senyors, Granollers és la pubilla de la sardina congelada, la dama de les camèlies dels kumbayàs, la ciutat del futur magra. Com millions de ciutats arreu del món. Com Berlín... però descafeinat, baix en nicotina!

I no us en enfoteu perquè igual d'aquí quatre dies ens fan un mur estil "dòric formigó" que ho parteixi tot pel mig en llnia recta, i vet aquí que no hi haurien problemes d'atur dins el ram de la construcció; o ens instalen un parell de Pershings-2 rera el kiosko de la Pl. Maluquer, llavors la nostra ciutat sortiria impresa en negres lletres cadavèriques en tots els mapes de l'OTAN, i part de l'estranger. Llavors fins els alemanys ens coneixerien i ens enviarien felicitacions per Nadal.

Però deixem-nos de folklorismes patriòtics i aném al gra.

"Tot és plàstic" ens mostra unes relacions molt humanes entre uns joves apresats en l'espai urbà de Berlín: les seves fòbies-neures, les seves relacions, els seus somnis, els seus lligues i tremperes, les seves pors, el seu caos. I la seva esperança... la

patètica esperança de l'apocalipsis, o una merda semblant.

L'obra es localitza a Berlín i els personatges que hi apareixen corresponen a la més diversificada fauna berlinesa; punks, skoons, hippies, betumers, ladyes and gentlemen, squaters,... I dintre de tot aquest món veure d'una pura vegada que el punk, al menys la major part, no és un tío sàdic, un bèstia trenca-closques, com ens volen fer creure els gangsters de la Banca Catalana i de totes les banques que es fan i es desfan, i que remenen tota la porqueria d'aquesta vida. Però cadascú que s'espavili i tregui les conclusions que el seu coco li permeti.

"...No tenim cap futur. Dins d'un parell d'anys arribarà la guerra atòmica, o ens ofegarem tots en un núvol mortal. Quan hagi estès això d'una vegada, ja ho veuràs molt més clar i llavors, salvatjament, cada dia en podràs fer una, música, accions,... i pu-tejar la merda dels puretes".

The Punks & the Jodes

ALLES PLASTIK
Hei Heill! iea!!